

DIVOKÝ OBCHOD

FRANTIŠEK ČECH

PRÁVNICKÝ THRILLER Z ČESKÉHO PROSTŘEDÍ

HOST

FRANTIŠEK ČECH
DIVOKÝ OBCHOD

DIVOKÝ OBCHOD

FRANTIŠEK ČECH BRNO 2018

Toto dílo je fikce. Jakákoli podobnost
se skutečnými osobami nebo událostmi
je náhodná a nezáměrná.

© František Čech, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-723-2 (PDF)

ISBN 978-80-7577-724-9 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-725-6 (MobiPocket)

Věnuji své manželce Soně
za nekonečnou podporu při vzniku knihy.

1.

Na dveře zaklepal přesně v devět hodin, jak byli domluveni. Zpocené dlaně, sucho v krku a nervozita ho doprovázely stejně jako před deseti lety. Tehdy ještě klepal na vysoké dvoukřídle dveře s ozdobnými kazetami a mosaznou klikou a mezi údery slyšel z druhé strany hlasy. Teď neslyšel nic. Z historické budovy ztracené v uličkách Starého Města se firma přestěhovala do novostavby z betonu, skla a ocele, kde podlaha nevrzala, okny netáhlo a dveře doléhaly k zárubním s chirurgickou přesností. Byly jako zvukotěsné.

Když ho kdysi dávno přijali na dvouměsíční stáž, ještě studoval na fakultě. Na pohovoru mu řekli, že na letní brigádu by mohl navázat poloviční úvazek, a kdo ví, třeba i koncipientská praxe. Pokud do týmu zapadne. Stále si pamatoval na první den v práci, kdy se měl setkat s řídicím partnerem kanceláře a se sevřeným žaludkem čekal před jeho dveřmi. V jedné ruce držel psací blok, ve druhé plnicí pero a ke zpocenému tělu se mu lepila nažehlená košile. Tolik se vlastně nezměnilo. I teď byl zpocený, v kapse měl kromě peněženky i firemní propisku a na sobě modrý oblek; ten už byl však jiný, šitý na míru v Londýně a mnohem širší kolem pasu.

Cihlář vzal za kliku a vstoupil.

Za stolem na druhé straně místnosti seděl hladce oholený muž střední postavy s tmavými vlasy sčesanými dozadu, hranatými brýlemi na nose a pohledem ponořeným do papírů před sebou. Pod šedým oblekem zářila bílá košile a červená kravata uvázaná na jednoduchý uzel; standardní právnická uniforma, kterou s drobnými obměnami barev a materiálu nosili všichni Cihlářovi kolegové. Tedy až na skupinku, co nosila sukně, halenky a boty na podpatku.

Muž za stolem nebyl ani hubený, ani tlustý, spíš menší než vysoký, s nenápadnou tváří. Lubomír Opáleník po fyzické stránce

představoval dokonalý vzor průměrnosti, ale pozornost ostatních si zaslouhoval z jiných důvodů. Byl to jeden z nejinteligentnějších lidí, které Cihlář znal.

„Dobrý den.“

„Dobrý den, Petře. Posadte se,“ odpověděl Opáleník.

Řídící partner pražské pobočky McGhee & Jiggins promluvil, aniž k Cihlářovi vzhlédl, a dál studoval dokument před sebou. Podtrhával v něm propiskou a druhou rukou si masíroval spánek. Svému podřízenému se bude věnovat, až na to přijde řada.

„Děkuji,“ řekl Cihlář a rozhlédl se kolem. Byla to nejlepší kancelář v celé budově a sebevědomě to sdělovala každému, kdo do ní vstoupil. Prosklenou stranu přerušoval vstup na terasu, protější zeď zdobila sbírka obrazů skoro jako v galerii a velkorysý prostor pojímal rozměrnou privátní knihovnu, dvě křesla a oválný stůl, kolem kterého mohl první muž firmy svolávat jednání bez toho, aby si dopředu rezervoval některou z konferenčních místností, jak to činili ostatní. Výhled, vybavení i rozloha jednoznačně překonávaly kanceláře ostatních pěti partnerů, natož seniorních advokátů. Král mohl být jen jeden a všem bylo jasné, kdo to je.

Cihlář své rozložené tělo vměstnal do jednoho z křesel a otočil se ke sklu. Rušnou ulici venku prozařovalo měkké podvečerní světlo, koruny stromů se v nepravidelných intervalech poryvu větru pohybovaly ze strany na stranu a po širokém chodníku se procházely dvojice mladých lidí, o kterých nic nevěděl ani vědět nechtěl. Stačilo, že on sám seděl tady, připravený na vyznamenání, stejně jako na popravu. Přivřel oči. Poslední týdný pracoval tak tvrdě, že už si ani nepamatoval, kdy naposledy odpočíval.

Krátký moment rozjímání přerušilo zavržení židle. Opáleník se zvedl od stolu, papíry srovnal poklepáním o desku a secvakl je sešíváčkou. Pak přešel k druhému z křesel a sedl si naproti Cihlářovi.

„Ještě jsem si to potřeboval znovu přečíst.“

Opáleník položil papíry na konferenční stůl, protřel si oči a rozhlédl se po velkoměstské scenérii, kterou před chvílí obdivoval Cihlář. Už první vteřina takové ostentativní pomlky, jež se nemohla objevit na faktuře žádného z klientů, byla srozumitelným upozorněním na zvláštní význam dnešní schůzky.

Třiatřicetiletý právník využil nepozornosti svého nadřízeného a zapátral očima po papírech na stole. Dokument byl zformátovaný a psaný firemním fontem. Dva tučně zvýrazněné nadpisy zněly: Rozhodné právo a Závěrečná ustanovení. Byla to smlouva. „Nádherný den,“ řekl Opáleník a usmíval se.

Nádherný den existoval venku na ulici stejně jako uvnitř v kanceláři, na jednáních s klienty, pod hučící klimatizací a mezi tlustými spisy. Pokud bylo hezky, nebyl důvod nemít z toho radost také v práci.

„Souhlasíte?“ zeptal se.

Cihlář se v křesle zavrtěl. Byla to zvláštní otázka. Taková, jakou jeho nadřízený kladl, když se snažil působit jako obyčejný člověk z ulice.

A to mu nikdy nešlo.

„Samozřejmě,“ řekl. „Už ten samotný výhled stojí za to. Jak se vlastně v poslední době máte?“

Někdy před třemi lety Opáleníkovi poprvé položil neformální otázku a od té doby to tu a tam zkusil znovu. Bylo těžší vynadat někomu, komu jste právě řekli, že se máte výborně.

„Díky. Výborně. Jak jste na tom vy?“ odpověděl Opáleník.

Cihlář se usmál.

„Hodně práce. Je to teď jedna transakce za druhou. Kdo by to za téhle situace čekal? Takže se mám vlastně dobře.“

Pochopil to po pár týdnech ve firmě. Množství práce mělo být neustále velké a vždy bylo potřeba to pochválit. Nedosta-
tečná vytiženost by znamenala, že kancelář nefunguje, jak má,

a přiznat něco takového znamenalo vysloužit si přinejmenším vážné pohledy.

„Přesně tak,“ přikývl Opáleník. „Zrovna včera jsem si nechával spočítat výsledky. Máme nárůst o deset procent co do objemu fúzí a akvizic a dvě a půl procenta obratu. Uvidíme, jak se to vyvine do konce roku. Všem říkám, že na krizi je potřeba se dívat jako na příležitost.“

Dojímající se pozorovatel velkoměstské letní idyly byl pryč a na jeho místě opět seděl manažer posedlý úspěchem a čísly, která o něm vypovídala. Cihlář přesto tipoval, že ho čeká poprava.

„Ale o tom jindy. Teď pro vás mám něco důležitějšího.“

S plesknutím spojil před sebou ruce a upřeně se podíval na svého podřízeného.

„Petře, mám pro vás úžasnou novinu,“ pokračoval.

Cihlářovi zabušilo srdce. Určitě nešlo o zvýšení platu. To probíhalo na jaře a nebylo důvodem k tomu, aby si Opáleník bral lidi do kanceláře a povídal jim o úžasných novinách. Jako každý rok by se na jeho stole objevila šedá obálka s dopisem o několika větách, které nikdo nečetl, protože každý rovnou hledal číslo na konci. Na jednu úžasnou novinu však čekal už rok a načasování by odpovídalo. Oznámení v září, přípravy v průběhu podzimu, start od ledna. Ale mohla to být taky nějaká nová transakce, na níž bude muset okamžitě začít pracovat. Chraň bůh.

„Těch není nikdy dost.“

„Londýn chce v Praze jmenovat dalšího partnera a navrhl jsem vás,“ řekl Opáleník. Větu pronesl pomalu a důležitě, jak si to její obsah žádal.

Cihlář nikdy nezkusil tvrdé drogy, ale nyní měl pocit, jako by mu do žil někdo vpíchl heroin. Po těle se mu rozlilo teplo a jeho mysl prozářilo jasné světlo. Čas se zastavil, a pokud měl někde na obloze šťastnou hvězdu, musela se zablesknout. Ruce spustil podél

těla a hlavu se širokým úsměvem zaklonil. Kdy jindy by mu před šéfem mělo projít uvolněné chování, když ne teď?

Opáleník se zasmál.

„Vidím, že jste správně zaskočen. Ale neříkejte, že jste si na to už nějaký pátek nebrousil zuby. Víím, že by bylo vhodnější oznámit vám to večer na terase u sklenky whisky, ale kdo z nás má v poslední době na takové věci čas.“

Cihlář zuřivě zavrtěl hlavou. Ne, ne. Volné večery nemá a nic se nestalo.

„Nevím, co říct. Je to splněný sen.“

„Nepochybně. Sen, který se splní málokomu. Po tolika letech tvrdé práce si to zasloužíte.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Děkuji vám.“

Opáleník se podíval někam do prázdna za Cihláře.

„Petře, navrhl jsem vás, protože si myslím, že byste takovou práci měl dělat. Jestli to opravdu klapne, počítejte s tím, že vás čeká pěkná dřina. Naši nemovitostní praxi je potřeba rozhýbat. Každopádně musím zdůraznit, že finální slovo má Londýn. Slíbit vám nemohu nic a nechci, abyste měl pocit, že je to jen na mně. Několik dalších měsíců bude extrémně důležitých.“

Cihlář se v křesle narovnal a nejspíše kývl hlavou. Tato hra zněla povědomě.

„A jaký je tedy nyní postup?“ řekl.

„Nic složitého. Prostě vás musí schválit londýnský superse-niorní komitét. Ezra, John, Malcolm a ostatní. Mnoho z nich znáte osobně. Takže je potřeba jim ukázat, že jste muž na pravém místě a že si umíte poradit.“

Znovu kývl hlavou. Ještě nejistěji.

„Můžu udělat něco pro to, abych své šance zvýšil?“ zeptal se a málem se u otázky pousmál. Připomnělo mu to dotaz jedné asis-tentky, se kterou kdysi dělal pohovor. Tenkrát ji přijal.

„Do určité míry ano. Jak asi tušíte, vedení si vás ještě trochu propklepne do minulosti, ale to není nic, čeho byste se měl bát. Důležité je, aby se vám dařilo vše, na čem pracujete. Aby neměli dojem, že zakopáváte a děláte přehmaty. Teď musíte být stoprocentní, abychom všichni viděli, že jste na vrcholu své formy.“

„Žádné přehmaty, žádná zakopnutí,“ zopakoval.

„Přesně tak. O vašich transakcích mám přehled a zdá se, že jde vše dobře, ale jedna Achillova pata tam je,“ řekl Opáleník.

Řídící partner McGhee & Jiggins položil ruku na dokument před sebou a Cihlář se na něj znovu podíval. Tu smlouvu znal, ale při-
znávání Achillových pat se jako dobrá strategie nikdy neosvědčilo.

Zamračil se a pokrčil rameny.

Opáleník se napůl usmál, napůl ušklíbl.

„No dobrá. Samozřejmě mám na mysli Poseidon Invest. Ty částky znáte stejně dobře jako já.“

Opáleník zabubnoval prsty do stolu před sebou, jako by chtěl svá slova zdůraznit.

„Poseidon,“ zopakoval Cihlář tiše a opřel se. Zdůrazňovat nic nepotřeboval.

„Víte, do jakého rizika jsme šli. Jestli to nepřipojí do konce roku, budeme tam mít pořádné manko. A když myslím pořádné, tak opravdu pořádné,“ řekl Opáleník.

Cihlář už o identitě smlouvy nepochyboval. Byla to mandátní smlouva s nejdůležitějším klientem, pro kterého pracoval. Asi patnáctistránkový kontrakt plný obvyklých předpokladů, výhrad a vzdání se práv obsahoval také článek pět s názvem Odměna.

Říct o něm, že byl neobvyklý, by zdaleka nevystihovalo situaci.

Hazard s odměnou z úspěchu nebyl jeho nápad a Cihlář si živě pamatoval své překvapení, když dostal pokyn takové ustanovení do

smlouvy zakomponovat. Kdysi na školení pro koncipienty mu jeden postarší advokát doporučoval, ať *pactum de quota litis* využívá jen ve výjimečných případech nebo raději vůbec. Ten rozumbrada si pořádně neuměl uvázat kravatu, což byla druhá věc, kterou si z přednášky pamatoval.

Okolnosti projektu však bezpochyby výjimečné byly. Na jedné straně stál vážený klient, fond soukromého kapitálu, jenž v minulosti vždy ochotně hradil vysoké faktury za právní služby a kterého firma nemohla ztratit, a na straně druhé velmi odvážná investice, jež mohla klientovi přinést neopakovatelný výnos, ale která by v případě neúspěchu znamenala spoustu peněz vyhozených na právníky a pohoršení u vždy hladových podílníků fondu. Pokud do toho slavná kancelář McGhee & Jiggins chtěla jít, musela být připravena nést část rizika, požadoval klient.

Než aby Poseidon Invest poslali ke konkurenci, kancelář dohodu akceptovala. Riziko si však zasluhovalo adekvátní kompenzaci a dohoda o odměně měla za naplnění podmínek článku pět přinést firmě výjimečný zisk. V případě neúspěchu by však práce zůstala ztrátová. Velmi ztrátová.

Za jiných okolností by obsah mandátní smlouvy Cihláře příliš netrápil, protože s jeho ohodnocením přímo nesouvisel. Teď si však uměl představit, jak by se na takový výsledek dívala parta přepracovaných chlapíků někde v posledním patře mrakodrapu v City, kdyby rozhodovali, zda z něho udělají partnera. Podívali by se na jeho pracovní životopis, za posledních několik let shrnutý do tabulky se symbolem libry na konci každého řádku, a na posledním by viděli velké, ošklivé minus. Zakroutili by hlavami, složku s plesknutím zavřeli a odjeli spát ke svým manželkám v Chelsea nebo milenkám v Soho.

Zakroutil hlavou. Ne, to se nesmí stát.

„Samozřejmě chápu. Musíme to zvládnout. Problém je, že řada aspektů nezávisí na nás. Jsou tam spíš komerční problémy než právní.“

„To dobře vím. Ale nepodceňujte Harta. Je to schopný manažer a je na nás, aby měl potřebnou podporu. O zbytek se nepochybně dobře postará,“ řekl Opáleník.

„Nikdy bych Harta nepodceňoval.“

„To děláte správně.“

Opáleník si opřel lokty o opěradla a prsty spojil na hrudi. Pak pokračoval.

„Čekají ho ještě náročná jednání. Nemá to v tom zapadákově jednoduché. Kdo ví, kdy zase někdo vezme kanystr benzinu a dostane idiotský nápad. Musíte to dotáhnout.“

Cihlár přikývl. Na zapadákov a kanystry benzinu radši myslet nechtěl.

„Rozhodně. Zvládneme to.“ Svému šéfovi by nyní slíbil cokoli. Stačilo se zeptat.

„Nepochybují, že to zvládneme,“ zopakoval.

Opáleník si odkašlal a znovu se podíval na prosluněný výhled.

„Jsme výjimečná firma, Petře. Výjimečná. Zařadíte se po bok naprosté právnícké špičky. Vedení v Londýně tvoří možná jedni z nejlepších právníků na světě. Ve fúzích a akvizicích, ale také v soudních sporech a arbitrážích. Nemluvě o specializovanějších praxích, jako je námořní doprava nebo energetika. Není to jen prázdná marketingová bublina, je to realita. A teď v tomto elitním klubu s ohromnou celosvětovou historií přivítáme vás.“

Cihlár se usmál a přikývl. Historii firmy dobře znal. V globálním měřítku se prosadila už v sedmdesátých letech dvacátého století při spojení chicagské jedničky se starší a menší londýnskou kanceláří s výjimečnými klienty mezi rejdaři, bankami a průmyslovými giganty. Odtud šlo vše strmě vzhůru. V osmdesátých letech

Austrálie a Nový Zéland, v devadesátých střední a východní Evropa. Pak byla na řadě Asie.

To vše už ovšem byla dávná historie. Historie, kterou znal z doslechu a z druhé ruky. Sám do firmy nastoupil před deseti lety a zajímal se jenom o její budoucnost. A o to, jakou úlohu v ní bude hrát jeho jméno.

„Svůj cíl v Praze vidím jednoznačně,“ řekl. „Podíl na nemovitostních transakcích můžeme zdvojnásobit. Chci toho dosáhnout do dvou let, navzdory recesi.“

Opáleník přikývl.

„O vašich cílech na pozici partnera si ještě promluvíme. Ještě je to přece jen předčasné, ale ten ambiciózní přístup se mi líbí.“

Opáleník se opřel do křesla a srovnal si kravatu. Cihlár to gesto znal. *Teď řeknu něco důležitého.*

„Petře, ještě musím zmínit jednu věc. Ta transakce v Jeseníkách je opravdu důležitá. Pokud by to nevyšlo, mohlo by se všechno zkomplikovat. Pro firmu i pro vás. Spoléhám na vás.“

Cihlár se narovnal a usmál.

„Samozřejmě. Rozumím.“

I když nerozuměl. Nebo doufal, že nerozuměl.

Opáleník mu úsměv oplatil a energicky se zvedl ze židle. Schůzka byla u konce.

„Výborně. A jak jsem říkal, ještě jednou gratuluji. Bude z vás skvělý partner,“ řekl a natáhl před sebe ruku.

Cihlár vstal a rukou potřásl. Naposledy si s Opáleníkem třásl rukou nejspíš v den, kdy ho jako studenta práv do firmy přijal. Pak nějak chyběl důvod.

„Předpokládám, že oficiálně se zatím nikomu nic neoznamuje.“

„Dobrá připomínka,“ souhlasil Opáleník. „Vše je zatím jenom mezi námi. O vaší nominaci ví pouze několik partnerů a samozřejmě lidé v Londýně. Věřím, že v lednu už bude o všem jasno.“

„Jistě,“ řekl, naposledy se usmál a impozantním prostorem prošel až ke dveřím, které za sebou tiše zavřel.

Když se dostal do své kanceláře, o mnoho menší a skromnější, ještě si sám nebyl jistý, jestli má radost, nebo se zlobí. Cítil se napůl povýšený a napůl vyhozený a v hlavě se mu ještě ozýval Opáleníkův hlas.

Ze všeho nejvíc se cítil zmatený.

2.

Jako seniorní advokát dostal Cihlář před třemi lety samostatnou kancelář. Toho se naprostá většina zaměstnanců McGhee & Jiggins nikdy nedočkala a jeho hrdost tak nesnižovaly ani skromné rozměry jeho dominia. Schůzky s klienty se odehrávaly výhradně v zasedacích místnostech a kancelář tak byla vybavená spíš účelně než na efekt. Vyhovoval mu zejména velký stůl pod oknem, který dokázal během jediného dne proměnit z čisté plochy na smetiště papírů, hrnků a talířků. V rohu kanceláře stála šatní skříň s pověšenými obleky, upocenými teniskami a téměř nehranou squashovou raketou. Vedle skříně byly zavěšené police se spisy a knihami, jež nepatřily do ohromné firemní knihovny ve sklepě. Zbytek vybavení tvořila kancelářská židle, telefon, počítač a elektrický čistič obuvi, který kdysi dostal od kolegů k narozeninám.

Z kanceláře viděl prosklenými dveřmi na zbytek nemovitostního týmu pracujícího v podstatně větší místnosti. Obvyklá sestava čítala dva advokáty, čtyři koncipienty a jednoho nebo dva studenty práv. Jeden zaměstnanec zde kdysi pro klienta kupujícího část logistického parku kontroloval smlouvy o zřízení věcných břemen a porovnával je se zápisy v katastru nemovitostí. Aby stihl šibeniční termín, který mu Cihlář zadal, strávil v práci osmačtyřicet hodin v kuse. Po druhé probdělé noci začal usínat nad stolem a podle vlastních slov měl před očima mžítky. Těsně před odesláním výsledku své práce nebohému advokátovi přišel e-mail, v němž mu Cihlář sdělil, že si zprávu o právní prověrce před odjezdem na dovolenou nakonec nestihne přečíst, a mladého muže požádal, ať mu dokument raději neposílá a v klidu jej dopiluje. Polomrtvý právník udeřil hlavou o stůl a své pracoviště nazval drtičkou duší. Muže brzy vyhodili, ale pojmenování se uchytilo.

Cihlář si v hlavě znovu přehrál schůzku s Opáleníkem a ujasnil si, že cítí zlost. Rázně se zvedl a vešel do drtičky. Zadržovat vztek nemohlo být zdravé.

V místnosti už byli pouze tři lidé. V rohu seděla asistentka a u stolů se nad papíry hrbili koncipient se stážistou, kteří se za zářícími monitory snažili splynout s nábytkem. Jejich mimikry byly dobré, ale stejně je našel.

„Tak jak jste pokročili, pánové?“ zeptal se.

Podívali se jeden na druhého a s přehnanou zdvořilostí si gesty dávali přednost, kdo odpoví. Cihlář se zhluboka nadechl, ale než stihl promluvit, koncipient raději vyhrkl:

„Rešerši v judikatuře Nejvyššího soudu máme hotovou a teď se ještě díváme na nižší soudy. Zatím jsme se nedobrali žádného jednoznačného závěru. Výše přisouzených částek se značně liší. Ale připravujeme tabulku, která všechny naše poznatky shrne.“

„To tedy nejsme moc daleko. Půjčte mi tu tabulku.“

Koncipient nesměle zvedl ze stolu kus papíru a podal jej Cihlářovi. Ten rychle proletěl papír očima a ušklíbl se.

„To myslíte vážně? Tohle je výsledek po třech dnech práce? To srovnání potřebuju na pondělní telefonát s GardenGroup, a ani jim nebudu schopen říct, jestli stojí víc, když si useknete nohu, nebo ruku, a zda záleží, jestli byla pravá, nebo levá. Očekávám, že to srovnání bude obsahovat všechny informace, které se o jednotlivých škodách dají z rozhodnutí zjistit, a že ty informace budou pečlivě zanalyzované.“

Telefonát byl naplánován na úterý a s klientem se teprve měli dohodnout na rozsahu požadované práce, ale časem koncipientů a studentů se dalo plýtvat. Pro pracovní právo měli v McGhee & Jiggins pětičlenný tým právníků, ale uvnitř firmy jako by neexistovalo.

„Je mi líto, přátelé, ale vidím to pro vás jako úkol na víkend. To už jste se asi dovtipili sami. Váš dosavadní výsledek neodpovídá

kvalitě, na jakou jsou klienti McGhee & Jiggins zvyklí. Neodpovídá to ani kvalitě, na jakou jsem od vás zvyklý já. A dokonce to neodpovídá ani kvalitě, na jakou jsem zvyklý od našich šikovnějších studentů.“

Vteřinu mlčel, aby svým slovům dodal váhu.

„Budete vůbec schopní dokument přepracovat do přijatelné podoby, anebo si mám sehnat pomoc jinde?“

„Moc se omlouvám, že se první verze nepovedla. Hned na tom začneme pracovat, abyste výsledek dostal v průběhu víkendu,“ odpověděl koncipient.

Cihlár přikývl.

„Dobrá. Upravenou tabulku mi pošlete nejpozději v neděli v devět ráno. Odpoledne buďte připraveni, pokud bych potřeboval nějaké doplnění nebo vysvětlení.“

„Samozřejmě. Už rozumíme, jak by to mělo vypadat.“

„Rozumět jste tomu měli už napoprvé. Budu čekat na e-mail.“

Student mlčel a Cihlár se na něj přísně podíval.

„Určitě to stihneme,“ špitl mladík sotva znatelným hlasem.

Kývl hlavou, otočil se a vrátil se do kanceláře. Byl spokojený. Už nebyl na konci řetězce firemních naschválů a podrazů. Škoda že tu zbylo jen těch pár nedochůdčat, měl chuť ještě pokračovat.

Zabouchl dveře a posadil se na židli.

Přemýšlel, jestli ze sebe vztek dostatečně vybil. Ne, nestačilo to. Potřeboval na chvíli zapomenout na celý ten blázinec. Potřeboval alkohol a potřeboval ženy. Vyrazit ven. Než zase začne přemýšlet nad kanystry benzínu a nedokončenými transakcemi.

V kapse saka našel telefon a vytočil číslo kamaráda.

„Čau bejku!“ zakřičel na něj z reproduktoru hlas bojující s hlasitou hudbou.

„Davide, skoro tě neslyším.“

„Vydrž,“ odpověděl hlas v telefonu.

Z reproduktoru se deset vteřin ozývalo pouze pulzující dunění, které rázem utichlo.

„Už jsem venku. Tě pic, pardále.“

„Kde jsi, proboha? Potřebuju panáka, ale nechci někam na diskotéku.“

„Jsem v Peroxy. Kde jinde. Přijď.“

„S kým tam jsi?“

„Neznáš. Jeden kámoš a dvě pusiny.“

Cihlář se poškrábal na bradě.

„Počkej, teď jsem si uvědomil, že do Peroxy šel dneska Čeněk a pár dalších lidí z kanceláře. Nepotřebuju se na ně dívat ještě večer. To tam stejně budu za křena, ne?“ Poslední, co potřeboval, bylo potkat se v pátek večer se svým věčným rivalem. Anebo být páté kolo u vozu.

„Nebudeš. Nikoho od vás jsem tady neviděl. Přijď.“

Cihlář se zhluboka nadechl a pak přikývl.

„Dobře,“ řekl odevzdaně.

Zvedl se ze židle a postavil se před zrcadlo. Několik vteřin nehnutě pozoroval své mohutné břicho a zkusil jej zatáhnout. Výsledek byl sotva znatelný. Vydechl a pokrčil rameny. Utáhl si kravatu a přistoupil k elektrické čističce bot. Černé polobotky z limitované edice značky Snobe, která nedávno úspěšně vstoupila na český trh s luxusní obuví, si rychle oblíbil, ale teď je hyzdilo několik šedých skvrn. Botu vložil do přístroje, ten se automaticky spustil a špičku boty vyleštil.

Když skončil, zvedl na stolním telefonu sluchátko a zmáčkl tlačítko.

„Dobrý den. Recepc.“

„Cihlář. Zavolejte mi prosím taxi. Odjezd během pěti minut,“ řekl a položil telefon. Peroxy nebylo daleko, ale vystoupit před klubem z drahé limuzíny mělo smysl.

Zhasl a vyšel z kanceláře do drtičky. Koncipient se studentem upírali oči na monitory a tvářili se, že ho nevnímají.

„Pěkný víkend,“ popřál jim a odešel.

Taxík ho čekal před kanceláří. Nastoupil do černého mercedesu a usadil se do pohodlné kožené sedačky. Tímto vozem ještě nejel. Rukou přešel obklad dveří a napadlo ho, že by si podobný automobil koupil. Cenu odhadoval na dva miliony. Možná tři. Pro partnera by to byl adekvátní vůz. Důstojný, reprezentativní, i když pro někoho trochu okázalý. To mu nevadilo. Neměl problém ukazovat majetek a své zvyky by jako partner neměnil. Ale nové auto mohlo snadno zůstat jenom snem. Zamračil se a vzdychl.

„Povídám, kam to bude, pane doktore?“ zeptal se řidič.

„Peroxy,“ odpověděl.

Taxi se svižně propletlo ulicemi a za chvíli vystoupil před klubem.

U vchodu postávaly čtyři dívky. Kouřily, chichotaly se a popíjely z kelímku. Když na sobě ucítil jejich pohledy, okamžitě se podíval jinam. Sebevědomě vykročil ke vchodu a sledoval jen cestu před sebou. Byl úspěšný právník, co se nepotřebuje koukat po každém zadku v minisukni, který se kolem něj mihne. Vždyť jich bylo tolik.

„Náfuka,“ podotkla blondýna hlasitě.

„A rád papá,“ odvětila bruneta.

Ostatní dívky se zasmály.

Na třech schůdcích, které musel před vchodem překonat, Cihlař periferním viděním přece jen zahlédl pár opálených nohou jedné z dívek. S úsměvem prozrazujícím tužby pootočil hlavu, aby se na zlomek vteřiny pokochal oblastí, kde se vysportované nohy spojovaly s půvabným trupem a vytvářely ladný oblouk, když mu jeho doposud jistý krok překazil poslední stupínek schodů, který ho mrštil do dveří. Otvíraly se ven a jeho klopýtnutí bylo zastaveno

prudkým nárazem do skla. Kolizi do velké míry utlumily pohotově předpažené ruce, ale i tak se uhodil do vystouplého nápisu Peroxy v pozlaceném provedení na křídlech dveří. Rukou si přešel krvácející ret a zaklel. Podíval se kolem sebe.

Dívky se smály a z kabelek vytahovaly telefony. Kravaťák bouřající do dveří musel být dosavadním vrcholem večera.

Cihlář si upravil oblek a bez ohlédnutí vstoupil do klubu. „Borec“ byl jediný komentář, který zaslechl, a ironie ve vysokém hlase byla nezaměnitelná.

Peroxy byl oblíbený bar pražské smetánky. Ceny atakovaly dvojnásobek obvyklých sazeb, ale návštěvnosti neškodily. Mužům zjednodušovaly prokazování příjmu a ženám trochu probraly zájemce. O páteční noci byl klub naplněný k prasknutí a Cihláře napadlo, že Davida nebude hledat a raději se napije doma. Pak se u jednoho stolu nedaleko parketu zakývala něčí paže. Sledoval ji k tělu a poznal kamaráda. Po chvíli snažení se k němu davem prodrál.

„Tohle je Věrka, Jana a Ivan. Kolegové z banky,“ zakřičel mu David do ucha.

Ženy byly atraktivní a nápoje vychlazené. Vše se zdálo v pořádku. Až na Ivana, který měl v ramenu zhruba stejná kila jako Cihlář v pase. Co se dalo dělat.

Cihlář se na ženy usmál, na Ivana zdvořile kývl a posadil se na volné místo. Sotva se krátce představil a obě ženy zařadil podle přitažlivosti na stupnici od jedné do desíti, naklonil se David nad stůl a zakřičel: „Půjdeme s Petrem na bar. Chcete něco?“

Všichni jen zakroutili hlavou.

David chytil Cihláře za rameno a začal s ním manévrovat k baru, kde se jim nakonec podařilo vmáchnout mezi skupinku turistů a objednat si pivo a tequilu.

„Tak jak to jde, starý brachu? U nás teď dřeme jak koně. Krize nekrize,“ řekl David.

David pracoval v bance a s Cihlářem se seznámili při financování developerského projektu na pražské periferii. McGhee & Jiggins tehdy pro banku připravovala právní prověrku a zastupovala klienta při sjednávání úvěrové dokumentace. Šlo o výstavbu velkého rezidenčního komplexu a odměna za právní služby odpovídala tehdejší náladě, která se ze současného pohledu jeví jako téměř rozchazovačná. Investoři byli hladoví po penězích a ceny právních služeb nedotknutelné. Oba muži na zlaté časy rádi vzpomínali.

Barman jim donesl piva a nalil tequila. Cihlář zaplatil a s klidným vydechnutím pozvedl skleničku. Alkoholismus byl pro mnoho advokátů nemocí z povolání a on doufal, že ho od závislosti zachrání zběsilé pracovní tempo, kvůli kterému neměl na pití dost času. Tequila zapili pivem a Cihlář se při rozmyšlení odpovědi na Davidovu otázku zamyslel, nakolik může kamarádovi důvěřovat.

David se před dvěma lety zúčastnil extravagantního vánočního večírku, který McGhee & Jiggins pořádala pro své klienty na parníku na Vltavě. S Cihlářem si v té době už tykali a rychle se odloučili od hloučku společných známých diskutujících o judikatuře směnečného práva, aby raději prozkoumali možnosti dostupného občerstvení na lodi. Oba přátelé po hodině snažení vzdali svůj úmysl ochutnat všechny druhy irské whisky na baru a odpochodovali na zád lodi, kde Davidův proslov o podřadnosti amerického bourbonu přerušil až prudký předklon Cihláře přes zábradlí doprovázený něčím, co David později nazval válečným pokřikem barbarského vojevůdce. Cihlář zvracel, o tom nebylo pochyb. Mladý právník se mohutným gejírem zbavoval směsi rozličných irských pálenek, a když se v brázdě vlnek za parníkem mihlo něco, co se rozhodl pokládat za bílá břicha mrtvých ryb, s vyděšeným pohledem se odstrčil od hrazení a upadl na palubu.

Po zakotvení parníku David trval na společné návštěvě šantánu, což Cihlář podle Davidova pozdějšího vyprávění sice neuměl

přiřadit k žádnému druhu zařízení, ale zmateně podpořil. Poslední Cihlářova vzpomínka z té noci byla na Davida, jak se mu na klíně v rytmu hudby natřásá exotická tanečnice a on jí s úsměvem od ucha k uchu strká mezi ňadra pětistovku. Vnadné ženě hledí do očí omámený její krásou a smyslností a evidentně si nepřehraje nic než zastavit čas, aby mohl navždy žít v tomto okamžiku. Ruka, která si po opatrném zasunutí bankovky tolik chtěla vychutnávat i ten nejletmější dotek snědé pokožky, se však rychle mění v pevnou dlaň a ta odstrkuje tajemnou krásku hrubým zatlačením do ramene, aby David přijal válečné volání svého druhu stejným pokřikem.

Mezi oběma muži té noci vzniklo pevné pouto a vzájemná důvěra byla bezmezná. David později Cihlářovi svěřil věci, za jejichž prozrazení ho mohli z banky vyhodit, a Cihlář mu tuto laskavost několikrát oplatil.

Ano, Davidovi mohl důvěřovat.

„Jde to mizerně. Co ti budu povídat,“ odpověděl.

David se ušklíbl.

„No jo. Nemáte to lehký. Nechceš si najít konečně něco jiného?“ zeptal se.

Cihlář sebou škubl a zvedl obočí.

„Teď?“

„Proč ne?“ řekl David.

„Po deseti letech dřiny mám konečně šanci stát se partnerem. Skončit teď by byl nesmysl.“

„Je to reálné?“

„Opáleník mi to dnes přislíbil.“

David zavýskal, chytl kamaráda kolem ramen a obrátil do sebe zbytek piva.

„Tak co naříkáš, sakra?“

Cihlář hlasitě vydechl.

„Nerozhoduje o tom Opáleník, ale komise v Londýně. Budou mě teď prověřovat. Koukat na mé minulé transakce a sledovat, co dělám teď a jak mi to jde. Žádný kostlivce ve skříni nemám, ale...“

„Počkej. Tu asistentku za kostlivce nepočítáš?“ zeptal se David.

3.

Cihlář se na Davida ušklíbl.

„Blbneš? Spát s asistentkami je v podstatě bonton. Tenkrát jsem makal tak, že jsem si mohl platit párek konkubín a fakturovat to klientům jako hotové výdaje.“

David pokýval hlavou a oči upřel na prázdnou sklenici před sebou.

„Ale nenechal jsi mě to doříct. Jde o to, že mě teď mají pod drobnohledem. Pracuju na třech transakcích zároveň, a když něco začne haprovat a bude to vypadat jako moje chyba, je klidně možné, že se všechno odloží,“ řekl Cihlář a u posledního slova naznačil rukou uvozovky.

„Mimochodem. Jedna z těch transakcí je v Jeseníkách. V Jeseníkách! Chápeš to? Jak na tom může, proboha, záležet?“

„Tak tě udělají partnerem za rok, ne?“

„Kdo ví. Děláním nemovitosti. Sice teď máme práce dost, ale trh jde hodně dolů. Možná budu celý rok sedět na zadku a pak už nikoho nenapadne, že bych měl být partner. K tomu jsou tam další dravci.“

David se usmál a zdvihl obočí.

„A kolik bys jako partner vydělával?“

Cihlář jeho výraz napodobil. Platy v advokacii byly konverzačním evergreenem snad už od posledních let na fakultě a každý právník, který se na tuto dráhu chystal vydat, věnoval značné množství času sháněním informací, jejich porovnáváním a spekulacím o případech, kde znalosti chyběly. Za ty roky už mnoho bílých míst na mapě nezůstalo.

„Je několik koláčů. Jeden realitního týmu, druhý celé pražské pobočky, třetí celé Evropy a ten největší tvoří zisk McGhee & Jiggins

z celého světa. Každý větší koláč má podíl v tom menším. Teď jsem prostě nějak placený, ale na výsledcích jsou závislé jen bonusy. Když budu partner, budu mít ještě kousek z koláče realitního týmu, poté co se vyplatí náklady a mzdy. Slušný kousek.“

David na Cihláře pohlédl s trochu kyselým výrazem.

„Zajímavé. Díky. A kolik teda budeš vydělávat?“

„Myslím, že něco mezi sedmi a deseti miliony ročně.“

David hvízdal.

„Tak to bys teď měl být v práci a dřít jak kuň.“

Cihlár zakroutil hlavou.

„Mám toho po krk. Opáleník na mě tlačí, jako bych byl koncipient v prvním roce praxe. Prý teď nesmím udělat sebemenší chybu a několik měsíců mi budou koukat přes rameno. A do toho ta pitomá elektrárna.“

David pokrčil rameny.

„Proč bys dělal chyby?“

Cihlár sklopil hlavu.

„Radši pojďme pít. Chci na to přestat myslet,“ řekl.

David ho poplácal po rameni.

„Prosím, tady ještě jednou to samé!“ zavolal na barmana a ukázal na prázdné sklenice.

Než se od baru otočili zpět k parketu, podobný pokyn obsluze udělili ještě několikrát. David sice neměl tak náročný týden jako Cihlár a v bance se nedělo nic mimořádného, ale podle jeho názoru takový stav věcí zasluhoval přinejmenším stejně usilovné zapíjení jako neobvyklá kariérní křížovatka kamaráda. Cihlár tuto úvahu rozhodně podpořil a odměnil ji jedním kolem tequily navíc.

„Nechali jsme tam pusiny,“ řekl David, poté co odložil čtvrté pivo, a s nepatrným zavravoráním se podíval přes rameno.

Cihlár přikývl a rozhlédl se po klubu.

Těla žen se vrtěla a natřásala pod barevnými světly, kde kolem nich ve stejném rytmu poskakovali potom pokrytí muži. Peroxy pulzovalo životem. Stačilo se připojit.

Cihlář pokrčil rameny.

„Tak jdeme na ně,“ řekl.

Dopil pivo, rukou ukázal k šatně na druhé straně klubu a nechal Davida, aby se vrátil k přátelům, zatímco se vydal napříč parketem, až prokličkoval do malé místnosti, kde se zbavil saka.

Poslední srpnový víkend se nad Prahou přehnal fronta horkého vzduchu z Afriky a dlouhé železné tyče s háčky tak byly téměř prázdné. Na židliče u zdi seděla drobná dívka s potetovanými pažemi, oblečená v džínách a bílém tílku. Pravou stranu hlavy měla ke spánku vyholenou a ze zbytku jí rostly dlouhé tmavé vlasy obarvené fialovým melírem. Na klíně měla položený notebook, v uších naražená sluchátka a rytmicky se kývala ze strany na stranu. Na Cihláře se usmála, rychle něco napsala na klávesnici a odložila počítač. Podal jí sako.

„Bude to dvacet korun,“ řekla, zatímco věšela sako na jednu z tyčí.

Cihlář vyndal z peněženky minci a položil ji na pult.

„Hezky se bavte,“ usmála se na něj.

Cihlář se otočil a zkontroloval svůj vzhled v zrcadle. Kravatu si nerozvázal a místo toho si její konec jen přehodil přes rameno. Bude se kvůli ní víc potit, ale nechtěl se s ní rozloučit. Znamenalo by to ztrátu elegance i sociálního statusu. Byl yuppie na konci náročného pracovního týdne, žádný ušmudlanec v rozhalence.

Vešel zpět do klubu, obešel parket kolem baru a cestou vzal Davidovi a jeho přátelům tequily.

„Něco pro vás mám!“ zakřičel, položil alkohol na stůl a usadil se do pohodlného křesla.

„No to je dost. Koukám, že tvá pověst nelže,“ usmála se Věra.

„Co o mně ten darebák povídal?“ zeptal se Cihlář.

Věra chvíli přemýšlela.

„Že býváš trochu divočejší,“ řekla pak.

„Tomu pacholkovi nic nevěřte.“

„Jak jste se s Davidem vlastně seznámili?“

„Při jednom financování, kde jsme zastupovali vaši banku. Hned mezi námi vznikla nějaká přátelská chemie.“

„Etanol, THC a tak podobně,“ řekl David.

Celý stůl se zasmál, i když alfa samec Ivan poněkud nejistě. To Cihláře potěšilo. Když příroda někde přidá, jinde obvykle ubere, a tady to zřejmě platilo beze zbytku.

A zdálo se, že obě pusiny si toho jsou vědomy. Věra měla zájem konverzovat spíš s Davidem a Jana na Ivanův zatnutý biceps a obří hodinky natočené k jejímu obličejí nereagovala s ničím, co by se dalo označit za zvláštní vstřícnost.

Cihlář se rozhodl svou pozornost rozdělit mezi obě ženy a další půlhodinu se s Davidem předbíhal s historkami, košilatými vtipy a více či méně obratným flirtováním s tou či onou.

„Šla bych tančit. Co ty na to, pane právníku?“ navrhl Jana, zrovna když Cihlář dokončil trochu umravenou verzi příběhu z plavby po Vltavě.

Měla kratší hnědé vlasy, hezký úsměv a roztomilý nos, trochu do vršku. Cihlář se zhluboka nadechl a rozhodl se, že právě našel dnešní cíl. A překlasifikoval jej ze sedmičky na osmičku.

„Tak dobrá.“

Jana vstala, vykročila k parketu a on ji následoval. Dav lidí s každým krokem houzl a hezká bankovní úřednice se po deseti metrech zastavila, otočila a rezignovaně pokrčila rameny. Nebylo pro ně místo.

Cihlář se na ni usmál, chytil ji za ruku a protáhl se před ni. Měl vyzkoušeno, že jeho sto devadesát dva centimetrů a sto dvacet

kilo mu v tlačenicích poskytovaly nezanedbatelnou výhodu. Vykročil kupředu a svým mohutným břichem sloužícím mu jako ledoborec plující mezi lidskými krami pokračoval napříč davem, dokud se neocitli přímo ve středu taneční plochy. Jana ho oplácala po rameni.

Zrovna skončil nějaký taneční remix písně z devadesátých let, zablikala stroboskopická světla a z obřích reproduktorů v rozích parketu se ozvala nová, údernější melodie.

Jana zapištěla a začala se vlnit.

Pokud už byl Cihlář donucen k tanci, došel za dlouhá léta pokusů a omylů k poznání, že nejlépe je naprosto nenápadně přešlapovat ze strany na stranu a tento krok doplňovat leda drobným pohybem rukou v předloktní nahoru a dolů. Jakákoli vylepšení, která dřív vyzkoušel, vedla pouze ke zvědavým pohledům okolí, k prodloužení intimní zóny kolem něj a ke škodolibým uchechtutím vulgárnějších jedinců. Jediná jeho naděje bylo splynout s davem a být nenápadný.

Zapojil svou obvyklou figuru a s hodinářskou přesností vyšlapoval krok, aniž se byť sebemenším pohybem odchýlil od své rutiny. Místo toho pozoroval tanečnici před sebou. Zavírala oči, vlnila se v bocích a ruce zvedala nad hlavu. Pak se k němu otočila zády, kroutila se jen několik centimetrů před ním a konečky jejích vlasů mu přejížděly přes kravatu. Potom se otočila a pokračovala v nadšeném tanci. Prohlížel si její štíhlé tělo, ale ona si ho nevšímalá. Vypadala omámená hudbou a pohyby vlastního těla. Kochal se několik minut, než píseň skončila.

DJ pochválil tanečnice a ohlásil další píseň. Jana naposledy hodila vlasy na stranu, zastavila se a překvapeně se podívala na Cihláře.

„Kdes byl!? Vůbec jsem tě neviděla!“

Rozpažil ruce a ukázal jí otevřené dlaně, jako by se vzdával.

„Jsem pořád tady.“

Nevinně se usmál, ale v hlavě bouřlivě analyzoval situaci. Jeho mimikry už byly příliš dokonalé a stával se neviditelným. To mu nemůže pomoci. Musí svůj arzenál pohybů rozšířit a nechat vybuchovat taneční bomby větší brizance. Rozhlédl se kolem po ostatních tanečnicích.

Viděl nagelované frajírky v popsaných tričkách, potetované svalovce s vyholenými hlavami, zarostlé podivíny s piercingy a mnoho dalších kombinací módních stylů a doplňků, které příslušníci silnějšího pohlaví přijímali ve zdánlivé nahodilosti určené svobodnou vůlí, ve skutečnosti však jen podléhající tlaku okolí a tělesným impulzům, aby podle svých nejlepších schopností vábili samičky. Tady se neměl čeho bát.

„Teprve jsem se rozehrával,“ řekl.

Pak se ozvaly první tóny další skladby.

„Jé, hrajou úplně boží retro!“ zakřičela Jana.

Cihlář pokýval hlavou. Začal obvyklým krokem ze strany na stranu a se zapojením pumpy v loktech. Měl pocit, že se Janě opět ztrácí, a tak rychle vykročil namísto do strany dopředu a zpět. Všimla si toho a on se usmál. Pohyb paží neměnil. Nohám však dal víc volnosti. Kroky do stran začal střídát s úkroky vpřed i vzad. Občas se jen tak pohoupal na špičkách nebo nepatrně zakýval v pase. Rychle se rozhlédl. Nikdo na něj necivěl.

Spokojeně se na jedné noze otočil kolem své osy. Jana jeho figuru zaregistrovala, usmála se a mrkla na něj. Pokračoval a po chvíli si uvědomil, že ho tanec tentokrát baví. Nebyl důvod si to nepřiznat. Cítil se uvolněnější a veselejší. Kroky se stávaly jistější. Nechal nohy, ať si dělají, co chtějí. Tancoval svobodněji a jen občas se podíval kolem. Evidentně zapadal mezi ostatní tanečníky.

S nově získaným sebevědomím se rozhodl pro experiment. Věděl, že na jeho úsudek má nyní značný vliv alkohol, ale tím, že si

indispozici uvědomoval, považoval své rozhodnutí za informované. Zavřel oči, vzdal se vlády i nad rukama a zcela se poddal hudbě. Svě tělo nechal splynout se zvukovými vlnami v harmonii hmoty a energie a doufal v dosažení nirvány. Roztančil se ještě usilovněji a podle svých očekávání se brzy ocitl v bezčasí a mimo prostor lidského bytí.

Cítil, že se jeho nohy střídavě hýbou dopředu a dozadu, ale přesto stojí na místě. Jeho vůle ani osobnost už nehrály roli. Tělo se hýbalo jen podle impulzů kosmické energie. Ruce vystřelovaly z připažení nad hlavu s každým pohybem jeho nohou. Pravá ruka šla nahoru s pohybem pravé nohy vpřed a levá ruka sledovala nohu levou.

Vzpomněl si na zážitek z dětství, kdy jel zasněženým lesem s rodiči na běžkách a poprvé pocítil hladký skluz lyže ve stopě. Hrdě tenkrát volal na maminku, jak krásně jede, a vydal se sám napřed mezi závějemi sněhu nedbaje ledového větru ve tváři. Znovu prožíval dětskou radost z pohybu. Jeho běžky nabíraly rychlost a on ladně projížděl stopou. Mezi stromy zavadil rukou o větvičku, ale nenechal se vyvést z rovnováhy a dál neohroženě svištěl vpřed po bílé cestě mezi smrky vstříc zimnímu slunci a modré obloze. Nikde nikdo. Žádní lidé, žádná zvířata, žádné chaty ani zapomenutý krmelec. Jen stromy, sníh a jeho lyže. Projel zatáčkou a pak další. Uprostřed bílé krajiny se začal cítit sám a opuštěný, trochu se bál, ale pokračoval v běhu. Projel další zatáčkou a ve stopě před sebou uviděl svůj stín. Byl přesvědčený, že už objel kruh, ale své rodiče stále neviděl. Pak přejel malý kopeček a konečně je spatřil. Mávali na něj a z vodítka pustili malého jezevčíka. Ten se mu vydal naproti a usilovně vrtěl ocasem. Několikrát se odpíchl hůlkami a dojel až do maminčiny náruče.

Skladba končila a jeho zjevení se rozplynulo.

Otevřel oči.

Několik lidí okolo se na něj zaraženě dívalo a jeden z nich na něj mířil telefonem. Otřel si čelo a rozhlédl se. Janu neviděl. Obešel muže s telefonem a věnoval mu výhrůžný pohled.

„Dej to pryč, nebo ti to rozšlapu,“ zavrčel.

Protlačil se davem pryč z parketu a splavený potem zamířil na toalety, kde se posadil do prázdné kabinky a několik minut se střídavě litoval a nadával na svět. Pak se jeho sebelítost začala měnit ve vztek a zarputilost. Zvedl se a ráznou chůzí opustil toalety.

Málem však nedošel, do cesty mu vstoupila překážka. Vlastně dvě překážky. Jen metr před ním se objevily dvě štíhlé nohy v přílehavých džínách, umožňujících mu pozorovat i ten nejnepatrnější pohyb svalů, jež dohromady v dokonalém souladu rozehrávaly velkolepé divadlo ženské chůze, a přikovaly k sobě jeho zrak. Prává, levá, pravá, levá. Zastavení. Propnutí. Přál si, aby pokračovala. Ještě krok. Ještě jedno zhoupnutí ze strany na stranu. Pak před ním někdo prošel a ona se mu ztratila v davu.

Promnul si oči a zjistil, že se dostal do úplně jiné části klubu. Viděl jen Sirénu svádějící ho zpěvem kamsi na ostrá skaliska.

Nabral správný směr a našel své přátele. U stolu seděl pouze David s Ivanem a oba se tvářili, jako by někdo umřel. Cihlář si beze slova přisedl, rychlým pohledem prostudoval jejich tváře a pokusil se pochopit situaci.

David se opile uchechtl, ale nic neřekl.

„Kde jsou pusiny?“ řekl Cihlář.

David se začal hlasitě smát.

„Ty nevíš, co se stalo?“ zeptal se Ivan.

Přísný tón v jeho hlase Cihláře podráždil. Cítil se jako na koberečku před ředitelem základní školy.

„Ukopl sis balon, Ivane? Určitě tu někde bude.“

Ivan na Cihláře zaraženě hleděl a několik vteřin neodpovídal. David vedle v křesle usínal.

„Zlomils Janě nos,“ zavrčel Ivan. „Nebo aspoň narazil. Věra s ní jela do nemocnice. Prý tam v žádném případě nemáš jezdit.“

David otevřel oči a oznámil: „Už je to na YouTube.“

Cihlářovi někdo po páteři přejel kostkou ledu.

„Co je na YouTube?“ zeptal se.

„Tvůj tanec, jestli se tomu tak dá říkat,“ odpověděl Ivan.

„Pustil nám to kluk, co to natočil. Seděl tady u stolu,“ vysvětlil David a ukázal někam před sebe. „Vypadal, že jsi ho naštvál. Už se nedalo nic dělat. Pouštěl to z internetu. Každopádně je pryč. Myslím, že se s tebou nechtěl potkat.“

Cihlář nic neřekl. Vzpomněl si na jízdu na běžkách a na smrkovou větvičku, o kterou zavadil rukou. Pamatoval si, jak křupla.

David se s námahou odlepil od opěradla a narovnal v zádech.

„Jdu domů, pánové. Bylo to skvělé jako vždy. Zranění nejsou vážná.“

„Jdu taky,“ řekl Ivan.

Oba muži se zvedli a David se namísto rozloučení po Cihlářovi jen rozpačitě podíval. Pak se zapotácel a chvíli vypadal, že spadne, ale nakonec vykročil ke dveřím a Cihlářovi nezbylo než smutně pozorovat povědomý obraz kamaráda, jak vrávoravou chůzí kreslí po podlaze obloučky sinusoidy oscilující kolem osy, kterou před ním vytkl jistým krokem jeho druh. Oba zmizeli mezi lidmi a on zůstal definitivně sám.

Chvíli popíjel pivo a zíral do prázdna před sebou. Mezi stovkami bavících se lidí se teď cítil opuštěný, zrazený svými nejbližšími a odvrhnutý jako nepochopený velikán tanečního umění nehodící se do doby pěstující povrchní potěšení a plytké radosti.

Byl čas jít domů. Těšil se na pohodlí své velké měkké postele a na čisté pyžamo nenasáklé potem ani cigaretovým kouřem. Vrátil se pro sako do šatny, mrkl jedním okem na veselou šatnářku a s trochu lepší náladou se vydal na odchod.

Vtom ji uviděl.

Siréna.

Neuvěřitelné nohy v modrých džínách. Štíhlý pas. Inteligence v hlubokých modrých očích. Ano, byla to ta stejná pusina, kterou už zahlédl. Byl si jistý. Hned poprvé ho týrala svým vábením. *Ne.* Byla to pouhá její existence, co ho přivádělo k šílenství. Existence zcela netečná k jeho vlastnímu, ubohému bytí. Její obraz se mu nesmazatelně zapsal do sítnice a on ji teď uvidí, až půjde spát, až se zítra bude probouzet, až se v pondělí ráno poprvé podívá na temnou obrazovku vypnutého počítače. Zato on pro ni znamená jen stín zachycený periferním viděním, jen tu nejnepatrnější tečku v mozaice celého světa, pomíjivou informaci, jaké kolem ní prolétávají v nezachytitelné rozmanitosti.

To odmítal.

Narovnal se, zapnul si sako a několik vteřin promýšlel postup. Pak vykročil. Nepotřebuje taktiku. Půjde *rovnou za ní.*

Bavila se s další atraktivní ženou, která by sama o sobě byla lákavou kořistí, ale vedle Sirény byla zbavena veškerého lesku. Siréniny oči na zlomek vteřiny zabloudily k Cihlářovi právě pochodujícímu jejím směrem, ale rychle se vrátily ke kamarádce. Skoro jako by mu měly napovědět, ať změní kurz, rázně otočí kormidlem a využije poslední možnosti vyhnout se hrozící bouři, kterou na něj bájně stvoření jinak nemilosrdně sešle.

Pokračoval.

Kdysi ze zvědavosti absolvoval kurz marketingu. Věděl, jak prodávat. Šlo o to neklást otázky, ale formulovat výroky, s nimiž se adresát musí vypořádat jinak než pouhou zápornou odpovědí. Přišel čas oprášit marketingové nádobíčko.

„Dobrý večer, dámy. Rád bych vás pozval na drink.“

„Děkujeme. My už pítí máme,“ odvětila Sirénina kamarádka.

Utratil tenkrát peníze zbytečně.

„To jistě máte. Neskrývám, že mé pozvání je vedeno spíše snahou zapříst s vámi hovor než se ubezpečit, že máte co pít,“ řekl. To nebylo špatné.

Siréna jen s úsměvem pohodila hřívou a nic neřekla. Mohl ji nafilmovat a nahrávku prodat výrobci šamponů.

„Nemá cenu skrývat, že naše odmítnutí je vedeno spíše snahou zbavit se vaší podnapilé společnosti než tím, že už pítí máme,“ řekla její kamarádka.

Podíval se na Sirénu — mluví kamarádka i za tebe, nebo máš vlastní názor? —, pootočil hlavou o pár stupňů na stranu a jedním okem mrkl. Jsem Cihlář. Petr Cihlář.

Ale objekt jeho zájmu se jenom usmál a zakroutil hlavou.

„No dobře. Jednu skleničku si dát můžeme. Ale jestli toho budete v pondělí litovat, tak jsem vás varovala.“

Cihlář byl přesvědčený, že zítra bude sobota, ale nehodlal se přít.

„Výborně,“ odpověděl a objednal všem pítí.

„Jsem Petr,“ představil se, když mezi mladé ženy rozdělil dvě obří mojita.

„Eva,“ přikývla kamarádka. „Eliška,“ usmála se Siréna, ale on se v duchu rozhodl ji nepřejmenovávat.

„Co děláš, Petře?“ zeptala se Siréna.

„Advokát. V jedné velké kanceláři. Nemovitosti, bankovníctví. A tak.“

„Spíš jsem narázela na tu ruku na mém zadku.“

„Jo, tohle.“

Historiky z práce, historiky z práce někoho jiného, vymyšlené historiky z práce někoho jiného — vyprazdňoval svůj bavičský arzenál se stejnou rychlostí, s jakou pozoroval pokles hladiny v malém zeleném akváriu, které držel v ruce, a spokojeně sledoval, jak dívky roztávají. Anebo to byl obraz celého klubu, jenž pomalu začal zrnit a hrál si s hloubkou ostrosti jako předražená zrcadlovka,

kterou se nenaučil nikdy ovládat? Nebyl ve stavu, kdy mohl věřit svým smyslům. Zbývala intuice.

„Ještě nám pověz něco z práce. Je to takové zajímavé. Na čem teď pracuješ?“ naléhala Siréna a on byl ochotný se vsadit, že to v poslední půlhodině nebylo poprvé.

„Transakce, kotě, transakce.“

„Je to macho.“ „Alfa samec.“ — bavily se ženy před ním, ale nemohl ignorovat drobné zvony v jeho uších, které se kývaly ze strany na stranu a hlasitě vyzváněly „pozor, ironie“.

„Teď hodně frčí alternativní zdroje. To není žádné tajemství, co bych vám nemohl říct. *Pořád* řeším elektrárny. Jedna teď dokonce trochu ohrožuje moji kariéru,“ řekl.

„Jak to?“ zeptala se Siréna.

„Buď se připojí, nebo nepřipojí. Buď to vyjde, nebo nevyjde. Pro klienta i pro mě,“ pokrčil rameny a hlavu ponořil do zbylého obsahu nápoje.

Zbytek hovoru si už dalšího dne nepamatoval. Měl však dojem, že přece jen ještě několika výpady zaútočil, než vyklidil pozice a odpotácel se ven. Tam se konečně nadechl čerstvého vzduchu, podíval se na noční oblohu a vzdal se naděje, že ho v noci čeká něco jiného než jídlo, sprcha a postel.

Na ulici mávl na taxi, posadil se dozadu a místo pozdravu jenom vydrmolil adresu. Taxikář potřeboval zastavit na pumpě, čehož využil, aby ukojil nesnesitelný hlad, a koupil si dvě obložené bagety. S nimi se uvelebil na sedadle starého renaultu, který ho noční Prahou dovezl domů.

4.

O několik hodin později a téměř dvě stě kilometrů vzdušnou čarou na severovýchod začínal starší manželský pár svou víkendovou rutinu. Vyrazili brzy ráno, obutí v gumácích, a se skloněnými hlavami kráčeli mokrou trávou mezi břízami, kde často nacházeli suchohřiby a kozáky. V noci přišla bouřka, ale teď byla obloha jasná a vzduch čistý. Jejich barevné bundy kontrastovaly se svěže zelenou loukou, kterou procházeli, osamělým bukovým remízem za jejich zády i s temnějšími odstíny smrkového lesa, k němuž se blížili. Byli jako dvě světlé tečky v letní krajině.

Do Bartoškova se přestěhovali před pěti lety. Uondaní každodenním ježděním v tramvajích a autobusech, víkendovými slalomy v nákupních centrech i příležitostnými útekami do zbytků přírody kolem velkoměsta, podnikanými v marné naději na rychlý odpočinek, přenechali ateliér se dvěma zaměstnanci synovi a čtyřpokojevý byt vyměnili za dům na vesnici. A brzy si našli nové koníčky. Jako hledání hub.

„Mám praváka,“ zavolal muž.

Mezi kořeny mladého stromu, hustým borůvkám a pozůstatkem kamenné zídky vedoucí odnikud nikam se leskla hlavička velké houby. Muž položil košík do mechu a z kapsy vytáhl nůž. Poklekl, volnou rukou sáhl pod hnědý klobouček a lehce zmáčkl nožku. Měkká znamenala, že v houbě jsou červi, tvrdá, že hřib je nejspíš zdravý. Byla tvrdá. Muž praváka vydolubl ze země, očistil od hlíny a zbytků podhoubí a potvrdil si svůj odhad. Úlovek uložil do košíku k ostatním, čepel nože otřel o záplatu na kalhotách a složený jej schoval do kapsy. Unaveně se postavil.

„Mám dva suchohřiby,“ ozval se ženský hlas.

Muž se po hlasu otočil.

„Ne, tři!“

Podíval se na svůj košík.

„To už můžeme jít pomalu domů. Budu mít plný košík.“

Nikdo neodpovídal. Zůstal stát na místě.

„Jsou úplně červiví. Pojďme ještě naproti,“ zavolala žena.

Poplácával se po kapse s nožem a pokračoval až k okraji remízku, kde se zastavil a opřel o břízu. Žena se pomalu blížila pěšinkou. Stál nehnutě a pozoroval louku.

„Tady jsi přešel praváka.“

Muž kývl hlavou a vrátil se asi deset metrů po pěšince. Manželka stála mezi stromy s předpaženou pravicí, usmívala se a v ruce držela malý hřib. Muž od ní houbu převzal a nožem ji očistil.

„Zdravý?“

„Zdravý,“ řekl muž.

„Zdravý a malý,“ dodal.

Společně opustili pás buků a loukou přešli k lesu. Na jeho okraji stál na čtyřech kůlech myslivecký posed. Lesáci ho před deseti lety postavili místo starého posedu, který tam byl od nepaměti. Shora byl výhled na louku, na krmelec opodál i na vesnici pod kopcem. V dálce se leskla polská jezera obklopená dlouhými rovinami a tmavší pruhy země se mísily s oblohou v nezřetelných přechodech modré a šedé. Procházeli kolem posedu, dělili se o bonbony nalezené v kapse a muž si pískal melodii z westernu, který předchozí večer dávali v televizi. Pak se ohlédl do strany a přestal hvízdát.

„Bedla,“ řekl a poodstoupil od ženy.

„To je letos snad první, co jsme našli.“

„Taky myslím.“

Několika kroky prošel vysokou trávou a vstoupil mezi čtyři kůly podpírající posed. Pod nohama měl houbu s velikým bílým kloboučkem, ale neohnul se pro ni. Uviděl něco jiného.

„Panebože.“

Když nález manžela spatřila žena, upustila košík hub do trávy a tvář složila do dlaní. Uvědomila si, že vlastně nikdy neviděla mrtvolu. Tělo bylo otočené na bříše, obličej zabořený do mechu, ruce roztažené. Kalhoty z hnědozelené kamufláže a šedou košili zdálky zaměnili za změt trávy a kamení. Málem tělo minuli.

„Haló!“ zavolal muž.

Tělo se nepohnulo.

Muž se předklonil, chytil postavu za rameno a s námahou ji otočil na bok. Pod prameny kudrnatých vlasů se bělela neoholená tvář, napučený nos byl zakřivený a prázdné temné oči směřovaly k nebi, jako by na něm něco hledaly. Hlava na krku nepřirozeně visela.

„Ondrejka,“ řekl.

„Ano,“ odpověděla žena slabým hlasem.

Od pádu z kola při projíždce po zapadlé lesní cestě, který ženě sice nezpůsobil vážná zranění, ale dvouhodinovou chůzí do vesnice oba manžele konfrontoval s nevýhodami života v nezalidněné pohraniční oblasti a s nezbytností být sami dobře připraveni na nečekané situace, brával s sebou pár do přírody nabitý mobilní telefon. Žena třesoucími se prsty vytáhla z kapsy přístroj, vytukala 158 a zmáčkla zelený symbol sluchátka.

„Policie České republiky. Kdo volá?“ ozval se ženský hlas.

Tón byl odměřený.

„Dobrý den, Helena Kovaříčková. S manželem jsme našli mrtvého muže. Jsme v Bartoškově na Polském kopci, na louce pod posedem.“

„Jste si jistí, že je muž mrtvý?“ zeptal se hlas.

Tón se změnil. Byl zaujatější. Tentokrát nevolal nějaký znuděný důchodce ani pohádání sousedé.

„Ano. Nepochybně. Zřejmě spadl z posedu,“ odpověděla žena.

„Vidíte něco, co by ukazovalo na trestný čin?“

Žena se nejistě rozhlédla.

Viděla jen trávu, muže se zlomeným vazem, manžela a bílou bedlu.

Velká okna Cihlářovy ložnice vpouštěla dovnitř ostré světlo raního slunce, které putovalo po bílých stěnách, vestavěné šatní skříni, zarámovaném plakátu a několika kusech lesklého dřevěného nábytku a dopadalo na širokou, bíle povlečenou manželskou postel, v níž ležel napříč, oblečený v kalhotách, obutý v černých polobotkách, s roztaženými rukama a s břichem zvedajícím se v pravidelných intervalech dechu.

Vzbudil se žízni. Když se opil, nedokázal dlouho spát. Byl zpotený, jazyk měl přilepený k patru a hlava ho bolela, jako by ho do ní někdo praštil. Žádné boule však nenahmatal. Otevřel oči a podíval se na noční stolek.

Doufal, že tam bude stát sklenice s vodou, ale nebylo tam nic. Otočil hlavu na druhou stranu ke komodě pod oknem. Viděl jen fotografii nemovitostního týmu McGhee & Jiggins z předloňského firemního zájezdu, malé digitální hodiny a blyštící se křišťálovou vázu s bílými liliemi.

Lilie byly oficiální květinou McGhee & Jiggins a objevovaly se na propiskách, notesech a v živé podobě také na recepci, kde se obden měnily bez ohledu na jejich stav. Když před pár dny při odchodu z práce procházel kolem recepce, jakási mladá dívka mu do ruky vrazila několik květin, prý ať to má doma veselejší. Nezmohl se na protest, s kyticí doputoval domů a tam ji umístil do vázy na komodě v ložnici.

Zoufale zabořil hlavu do polštáře.

Musí vstát. Pít.

Sedl si na postel a podíval se z okna na prosluněnou zahradu, zelený trávník a modré nebe bez mráčku. Přál si déšť, hromy,

blesky, vichřici, cokoli, co by jeho povalování učinilo alespoň trochu snesitelnějším, místo toho viděl sen kýčovitého krajináře.

Postavil se ke komodě, rozhodným pohybem vyňal květiny a vázu naklonil k ústům. Po několika loknutích se sice otřásl, ale v duchu si pogrataloval k odhalení dalšího zbytečného tabu.

Cestu do koupelny absolvoval v doprovodu divokého staccata a unaveného funění. Vyčistil si zuby, osprchoval se a hladce oholil, takže navenek už včerejší běsnění prozrazovaly jen červené, unavené oči. Uvnitř to bylo horší. Sužovala ho bolest hlavy a rozbourěný žaludek. Ze stolu v obývacím pokoji vzal notebook a lehl si s ním zpátky do postele.

První stránka, kterou otevřel, bylo YouTube. Potěšilo ho, že mezi klipy doporučenými ke zhlédnutí na úvodní stránce nebylo nic, co by se týkalo Peroxy. Začal ťukat písmena do vyhledávače.

„P“, napsal jako první. Našeptávač mu doporučil vyhledávat pitbula, pink nebo paintball.

„Pe“, pokračoval. Našeptávač doporučil několik písní od skupiny Pearl Jam.

„Per“. Všechna doporučení začínala slovem perfect.

„Pero“. Objevila se spousta názvů ve španělštině. Nic mu neříkaly.

Zaťal zuby a doplnil písmeno „x“.

Chvilí zíral na obrazovku, nabídnutý seznam přečetl několikrát tam i zpět a pak se konečně uklidnil. Žádný z návrhů nevypadal nebezpečně.

Doplnil ypsilon, rychle zmáčkl enter a na stránce se objevil seznam videí.

Na prvním místě bylo video pojmenované *Crazy dancer at Peroxy, Prague*.

„Ne!“ zakřičel a chytil se za hlavu. Několikrát bouchl pěstmi do postele.

Pod videem si přečetl počet dosavadních zhlédnutí. Tři sta dvacet čtyři. Chvilí zvažoval, že si video raději nepustí, ale nevydržel to a klikl na trojúhelníček v levém dolním rohu obrazovky.

Prvních deset vteřin ho uklidnilo. Kamera zezadu sledovala tanečnicka, jehož styl byl sice svérázný a ne zcela koordinovaný, to musel uznat, ale jehož obličej nebyl v záběru. Sám sebe v tékavém barevném světle téměř nepoznával. S úlevou vydechl.

Pak se kamera začala pohybovat. Bylo zřejmé, že autor videa není s kompozicí zcela spokojený. Několikrát záběr přiblížil k tanečnickovým zádům a zase jej oddálil. Pak začal Cihláře pomalu obcházet. Po několika krocích se kameraman dostal k tančícímu páru z boku.

Cihlár zabušil pěstí do postele. Víc než na sebe se teď soustředil na Janu. Mohli by ji klidně obsadit v nějakém videoklipu od Madonna. Luxusní pusina.

V záběru z profilu už byl rozpoznatelný lépe. Někaké pochyby o identitě tanečnicka by ještě vznášet mohl, ale moc lidí by mu nevěřilo. Jeho styl však byl bočním záběrem nemilosrdně odhalen v celé své ztřeštěnosti a rozevlátosti. Vleže na posteli se zatajeným dechem pozoroval, jak se k němu v Peroxy naklání smějící se Jana, vlní se před ním a jak ji do obličeje zasahuje jeho ruka vymrštěná v dalším z nepředvídatelných pohybů.

Jana se chytá za nos a odchází ze záběru. Kameraman se posouvá dále po straně a dostává se před něj. Pohyby všech tanečnicků se zpomalují nebo zastavují a obraz se přibližuje k jeho obličej. Oči se otevírají. Překvapeným pohledem hledá něco nebo někoho před sebou. Pak se nevraživě podívá přímo do záběru.

Video skončilo. Trvalo třicet devět vteřin a zhlédlo jej už tři sta třicet uživatelů.

„Konec. To je konec,“ zamumlal pro sebe a hlavu opět zabořil do polštáře.

Premýšlel, jestli se video může dostat až k lidem v Londýně. Doufal, že není zase tak zábavné. Kromě bolavého těla ho nyní začaly sužovat i výčitky svědomí. Nejenže neuspěl u Jany, bylo mu špatně a moc si toho ze včerejška nepamatoval, ale navíc ohrozil svou kariéru.

Odešel do kuchyně a znovu se znechucením zkontroloval počasí venku. Kuchyně ho stála jako garsonka někde na maloměstě a často ho mrzelo, že neumí pořádně vařit. Tmavé dlaždice, světlé skříňky z teakového dřeva, mramorová pracovní deska, křišťálový lustr z Itálie, americká lednice, to vše si nechal vybrat designérem a to vše využíval jen několik minut brzy ráno a pozdě večer nebo o víkendech.

Otevřel lednici, ale našel tam jen pivo, mléko, citron, plátkový sýr, tabasko a rukolu. Na lince vybalil z utěrky patku okoralého chleba, pokapal ji tabaskem a navrch položil plátky sýra. Kousl do chleba a v mysli se vydal po klikaté a nezřetelné cestě vzpomínek na včerejší noc, jež ho bezpečně dovedla k nešťastné nehodě na parketu a s mírnými oklikami i k rozlučce s kamarády, ale která se po setkání s dokonalou pusinou a její protivnou kamarádkou rychle ztrácela v temném bludišti zapomnění. Zakroutil hlavou. Chleba naposledy vydatně pokapal tabaskem a s jídlem a pivem odešel do obývacího pokoje, kde si lehl na koženou sedačku, zatáhl závěsy a pustil televizi.

Několik minut jen přepínal kanály a šklebil se střídavě nad svým pokrmem a nad hloupostí všech vysílaných pořadů, až ho konečně zaujala reality show o začínajících modelkách. I při ní se občas zamračil nad něčí slabomyslností. Zrovna když měly modelky předvádět spodní prádlo, ozvala se známá melodie a pořad přerušila reklama. Zaúpěl a napil se piva. Na obrazovce se postupně vystřídal roztomilá třicátnice s copem, která dokázala špinavé oblečení proměnit působením prášku s nazelenalými perličkami

aktivních molekul v zářivě čisté, sexy černovláska vařící rajčatovou omáčku pro svého retardovaného manžela a nakonec sportovní studentka komunikující s přáteli mobilem ze stanu v horách, kde ležela na sněhové pláni vedle nějakého pihovatého ňoumy s dredy. Přístroj uměl natáčet video ve vysokém rozlišení a displej byl z nerozbitného skla.

„Aha!“

Rychle vstal ze sedačky a v ložnici našel v posteli telefon.

Nejprve se podíval na seznam odchozích hovorů. Čtyřikrát se snažil dovolat Janě, naposledy před třetí ráno. Tříkrát volal někomu, koho si musel uložit teprve včera večer. Místo jména měl kontakt označen pouze jako „S“. Jednou mu S hovor dokonce vzal.

Se sevřeným žaludkem se podíval na odchozí SMS. Našel omluvu Janě, která mu přišla napsaná poměrně přesvědčivě a obsahovala pouze dva překlepy.

V další zprávě Janu pozval na večeři. Nejlépe již v sobotu večer v podniku dle její volby. Žádal pouze, aby si s sebou vzala svůj dokonalý úsměv. Překlepy již byly čtyři a slovo dokonalý bylo napsáno dvakrát. Spadl naznak do postele a zaúpěl.

Další zpráva byla odeslána od osoby uložené jako „S“. Zpozorněl. Zpráva měla jen jednu větu.

„Tvá lest bude tvou vlastní zhoubou,“ přečetl.

Mobil položil na stůl.

Netušil, komu psal, ale měl jasno v tom, že to nechtěl vědět.

5.

Ať se dívala sebelíp, nepřišlo jí, že by kolem sebe viděla kromě mrtvolky místního pobudy cokoli zvláštního.

„Ne. To nevidíme. Asi jsme spíš měli zavolat záchranku, že?“

„To je v pořádku. Nechám k vám poslat vůz s lékařem, který potvrdí smrt. A pošleme k vám i hlídku,“ ozval se hlas v telefonu.

„Děkuji,“ řekla žena.

„Znáte identitu zemřelého?“ zeptal se hlas.

„Ano. Bydlíme ve stejné vesnici. V Bartoškově. Je to pan Igor Ondrejka.“

V telefonu se ozvalo rychlé zaťukání do kláves.

„Pokud by to bylo potřeba, policisté se s vámi spojí na čísle, ze kterého voláte. Jsou tam ještě nějakí lidé?“

„Ne. Nikdo tu není.“

„Dobře. Počkejte prosím na místě a ničeho se nedotýkejte. Za chvíli tam budou.“

„Děkuji.“

Hlas se rozloučil, žena zmáčkla červené sluchátko a telefon si dala do kapsy.

„Máme tady počkat na policii a na doktora.“

„Pojďme od něj dál,“ pověděl muž.

Chytili se za ruce a otočili se k rannímu slunci a probouzející se vesnici.

„Nejprve žhář a teď tohle,“ vzdychl muž. „Ještě nedávno to tady byla idyla.“

Žena nic neřekla. Chvíli jen stáli a mlčky pozorovali obzor.

Za čtvrt hodiny uviděli přijíždět žlutou dodávku s blikajícími modrými světly na střeše. Blížila se po prašné cestě, která vedla z vesnice kolem hřbitova, mezi několika domy, přes potok a po

okraji lesa. Vyšlapali po louce nahoru a postavili se doprostřed cesty. Záchranka zastavila několik metrů před nimi. Motor ztichl a vzápětí zhasla i světla. Z vozu vystoupil podsaditý řidič s knírkem a mladá žena v bílých kalhotách a košili.

Štíhlá lékařka s brýlemi bez obrouček se na manžele usmála: „Dobrý den, Plachá. Vy budete Kovaříčkovi. Prý jste tady našli mrtvého muže. Pana Ondrejku.“

„Ano. Leží dole pod posedem,“ odpověděl muž a ukázal k posedu.

„Hýbali jste s ním?“ zeptala se doktorka.

Muž přikývl.

„Ležel na břiše, takže jsem ho musel otočit na bok. Chtěli jsme si být jistí, že je mrtvý. Tedy že nemá smysl ho oživovat. Rozumíte mi.“

„Chápu,“ odušila doktorka.

„Pak jsem ho vrátil zpátky. Myslím, že leží stejně, jako když jsme ho našli.“

„Dobře. Počkejte prosím tady s panem řidičem. Půjdu tělo prohlédnout. Za chvíli by měla přijet policie a asi si s vámi budou chtít krátce promluvit,“ řekla žena a odešla k posedu.

Manželé se dali do řeči s řidičem a shodli se, že jsou rádi, že se na tělo nemusejí jít znovu dívat. Řidič musel poznat, že jsou rozrušení, a rychle změnil téma. Ptal se na život v Bartoškově — příjemně klidný, na letošní úrodu jablek — nic moc, na místní hospodu, kterou znal, ale v ní už dlouho nebyl — oni taky ne, a na to, jak dopadly obecní volby — starostou je Havránek, ale nevolili ho.

Asi po čtvrt hodině se k nim mladá doktorka vrátila. S námahou se pousmála.

„Musím teď vyplnit list o prohlídce zemřelého a zavolat pohřební službu,“ oznámila. „My ho nikam nepovezeme. Z předběžné prohlídky těla nemám důvod se domnívat, že došlo k trestnému činu.“

Na druhou stranu k smrti došlo za nejasných okolností a nedá se vyloučit ani sebevražda, takže je dobře, že jste zavolali policii. Za takových okolností bych je stejně musela volat.“

„Já pohřebáky zavolám,“ zamumlal řidič.

„Díky. Ať ho vezmou na pitevnu. Mohl v sobě něco mít,“ přikývla lékařka.

„My jsme ho trochu znali. Přinejmenším hodně pil,“ řekl muž.

Lékařka pokývala hlavou.

„Nažloutlá kůže a prokreslení cév tomu odpovídá.“

„Jestli lezl v noci namol na posed, tak si o to koledoval. To musím říct,“ podotkl řidič.

Nikdo nereagoval.

„Jdu na ty papíry. Ještě tu prosím s námi vydržte. Za chvíli tu bude policie a pak už vás určitě brzy pustí domů.“

Manželé se na sebe podívali a pokrčili rameny.

Stříbrná octavia s nápisy POLICIE ČR namalovanými po obou stranách vozu se na prašné cestě vedoucí z lesa objevila asi po čtvrt hodině. Zaparkovala za záchranou službou a z auta vystoupili dva muži v bílých košilích s krátkým rukávem, tmavými kravatami a nášivkami s hodnostmi na ramenou.

Řidič byl vysoký mladík s kudrnatými vlasy, širokými rameny a rovnou bradou a na manžele se usmál ještě jinošským pohledem. Z místa spolujezdce se zvedl obtloustlý kolega s prošedivělými vlasy učesanými na stranu a neoholenými tvářemi.

Policisté zabouchli dveře vozu, kývli hlavou na kouřícího řidiče opřeného o kapotu a prošli kolem záchranky k manželům a doktorce.

„Poručík Tomášek. To je kolega strážmistr Stavinoha. Vy budete Kovaříčkovi,“ začal starší policista.

Manželé si s policisty potřásli rukama.

„Plachá. Už jsem tělo prohlédla,“ představila se doktorka.

„Výborně. My to bohužel musíme udělat taky. A pak bychom si rádi krátce promluvili s vámi,“ podíval se Tomášek na manžele.

„Samozřejmě,“ odpověděla žena.

„Takže, paní doktorko, povídejte,“ požádal policista.

„Zlomil si vaz. Půda je tu sice měkká, ale spadl velmi nešikovně. Víc k tomu nemám.“

„Díky. Předpokládám, že jste nařídila zdravotní pitvu.“

„Ano.“

Policista pokýval hlavou.

„Děkujeme, paní doktorko. Myslím, že už to tady převezmeme. Asi se tu nějakou dobu zdržíme, abychom to řádně nafotili, a počkáme na pohřební službu.“

„Prý tu budou do hodiny,“ řekla lékařka.

„Nechala jste ho ležet ve stejné poloze, jak jste ho našla?“ zeptal se Tomášek.

„Naprosto. Neměla jsem složitou práci,“ odpověděla lékařka.

„Díky. Ve vesnici má Ondrejka manželku. Asi za ní ještě pojedete, co?“

„Ano. Už mi o ní řekli Kovaříčkovi. Musím ji o nálezu těla informovat. A taky o tom, že ho budou pitvat,“ vysvětlila lékařka.

„Řekněte jí prosím, že se k ní ještě odpoledne stavíme. Třeba nám vysvětlí, co dělal v noci na posedu. Pokud tady neleží už déle,“ řekl Tomášek.

Policisté se vydali z kopce dolů, kam jim ukázala lékařka. Ještě před dvěma hodinami nečekali, že se dnes ocitnou tady, v Bartoškově, kam sice v poslední době jezdili často, ale kvůli docela jinému případu, a pokyn ze služebny tak přijali napůl překvapeně a napůl lhostejně, alespoň dokud se v rohu zaprášeného předního skla neobjevilo srpnové slunce, neohrožené ani náznakem mraku, a nezačalo hrát jejich ruce opřené v rámech stažených oken a napravovat jim rezignovanou náladu.

Vyrazili loukou po téměř neznatelné pěšině.

„Pěkná,“ řekl mladší policista.

„A vdaná,“ ucedil starší poručík.

Mladší neodpověděl.

Vlhkou trávou došli až k posedu.

„A tady je nebožtík,“ ukázal poručík.

Několik vteřin jenom stáli a dívali se na tělo.

Pak mladší strážmistr vytáhl z kapsy diktafon a zmáčkl červené tlačítko. Malá kontrolka na boku se rozsvítila a on začal mluvit.

„Muž ve věku asi šedesáti let. Nalezen mrtvý pod posedem v okolí obce Bartoškov. Zřejmá příčina smrti — pád z posedu.“

Tomášek začal tělo obcházet a fotit. Když skončil, černý aparát předal mladíkovi.

„Jdu za těmi chudáky, ať můžou jít domů.“

Strážmistr přestal hovořit do diktafonu, fotoaparát strčil do kapsy a ukázal rukou na posed.

„Já se půjdu podívat nahoru,“ řekl.

Poručík kývl hlavou.

Muži se rozdělili a Tomášek prošel loukou zpět na lesní cestu. Manželům sedícím na pařezech se omluvil za zdržení. Už je pustí domů, jenom má pár otázek. Usmáli se, přikývli a on se zeptal, jestli jsou v pořádku. Odpověděli, že ano. Ne, nic zvláštního kromě těla neviděli. Ano, Ondrejku znali. Byl to myslivec. Ne, pověst dobrou neměl, protože hodně pil a měl dluhy. Manželům nic nedlužil. Bydlel se ženou v polorozpadlém domě na konci vesnice.

„Tamhle v tom. Naproti těm dvěma modrým silům,“ řekl muž a ukázal rukou pod kopec na okraj Bartoškova.

Poručík se podíval dolů.

Malá obec s pár desítkami chalup, kostelem a malým rybníčkem se rozprostírala kolem hlavní silnice opisující v několika zatáčkách koryto potoka. Vesnice byla z jedné strany obklopená

poli a z druhé loukami. Špičatá věž kostela se třpytivě leskla. Malý čtvercový pozemek posetý šedými tečkami vedle musel být hřbitov. Na konci obce převyšovala výšku všech ostatních budov dvě mohutná modrá sila.

„Díky. To najdeme,“ řekl policista.

Poručík se s manželi rozloučil a pochválil jim nalezené hříby v košíčích. Manželé poděkovali a ujistili ho, že jsou připraveni při vyšetřování poskytnout potřebnou pomoc. Zvedli košíky a vydali se k vesnici.

Policista je ještě chvíli mlčky pozoroval a pak se vydal za svým kolegou.

Když přišel k posedu, kudrnatý strážmistr stál pod posedem opřený zády o jeden z kůlů. Pak se prudce otočil.

V ruce měl kulovnici Blaser K 95 Magnum s noktovizorem namontovaným na puškohledu.

Podruhé se Cihlář probudil před polednem. Na sedačce se posadil, vypnul televizi a po krátkém zaváhání dojedl chleba nalezený u nohou a dopil vlažné pivo stojící na podlaze. Svým fyzickým i duševním stavem však byl překvapen. Konečně se cítil odpočatý, jako by mu jeho opilecká eskapáda vyčistila unavenou hlavu a dodala novou energii. Rychle se rozhodl strávit zbytek dne aktivně, jak se slušelo na moderního muže. Vstal a rozhrnul závěsy. Světlo ho oslnilo tak, až ho zabořily oči. Venku zářilo slunce a bílé mráčky osamoceně pluly oblohou jako zatoulané ovce. Příroda ho zvala k návštěvě, k vystavení kůže hřejivým paprskům, k načechrání vlasů letním vánkem a k posezení ve stínu lip a topolů, nejlépe tam, kde mohl očekávat rychlou obsluhu a kus hovězího z grilu.

Pokud se nemýlil, horské kolo uložené v rohu garáže bylo připravené k použití. Stačilo odstranit pavučiny a nafouknout duše. Musel jen promyslet, kam vyrazí.

Zatáhl závěsy a na klín si položil počítač. Do popisů výletů na nejrůznějších serverech se rychle začel, a protože výběr nebyl jednoduchý, rozhodování oddálil návštěvou internetového obchodu s cyklistickým vybavením, z něhož si po půl hodině vybírání objednal pumpu, tričko a sadu nářadí. Pak se vrátil ke studování tras, terénu, stoupání, klesání a přilehlých pamětihodností. Nakonec zvolil rovinný okruh po polních cestách, který míjel jakousi vyhlášenou restauraci.

Otevřel skříň a po chvíli přehrabování našel cyklistický dres. Přičichl k němu, zamračil se a pak se do něj s pokřivenými ústy oblékl. Do břicha ho něco tlačilo, a když zašátral v jedné z kapes, objevil energetickou tyčinku s proteinem pro regeneraci po náročných sportovních výkonech, vrátil ji do kapsy.

V komodě našel ještě cyklistickou láhev a odešel s ní do kuchyně. Když do láhve napouštěl vodu, hučení tekoucí vody se začalo mísit s dalším zvukem, slabším, přerušovaným a — *ale ne, to snad ne* — zlověstnějším. Zavřel kohoutek a popošel k oknu. Roztáhl závěsy.

Pár bílých mraků se mezitím změnilo na temnou plochu, z níž se v dálce spouštěly svislé pruhy prozrazující déšť. Stromy v ulici se ohýbaly ve větru, vrzaly větvemi a šustily listy.

Změnu počasí nepřivítal s vyloženou nevolí. Vrátil se do ložnice, svlékl si cyklistický dres a s energetickou tyčinkou v ústech se svalil do postele. Přes internetové stránky McGhee & Jiggins spustil aplikaci, kam zadal své uživatelské jméno a heslo. Zmáčkl enter a přihlásil se na e-mail. Měl jednu nepřečtenou zprávu. Otevřel ji, letmo prolétl očima a klikl na přílohu s memorandem o výši kompenzace za způsobení nemajetkové újmy podle judikatury českých soudů. Pozorně si přečetl celé stanovisko. Bylo vyčerpávající. Obsáhlá tabulka na konci memoranda porovnávala různé druhy zranění s částkami odškodnění a uváděla další užitečné

informace jako název soudu, datum rozhodnutí a vývoj v dalších stupních řízení.

Jeho páteční lekce zaměstnancům přinesla nečekané plody.

Při čtení si všiml několika drobných překlepů a na předposlední straně ve výčtu pramenů chyběly za dvěma položkami středníky.

Koncipientovi a studentovi odepsal:

Děkuji, pánové. I přes formální nedostatky je memorandum v zásadě použitelné a představuje dobrý odrazový můstek pro další práci. Je škoda, že takto pracujete až na požádání. Petr

Vypnul počítač a se zavřenýma očima se zamyslel nad tím, jaké to bude, až se z něj stane partner. Na rtech se mu však slastný úsměv rychle začal měnit v škleb. Ne, nemohl předbíhat událostem. Ještě nedoběhl do cílové rovinky. Ještě bylo potřeba zamyslet se nad tím, který klient mohl pro jeho povýšení představovat největší riziko.

Dlouhodobě pracoval pro nadnárodní kolos GardenGroup, kterému radil s každodenními záležitostmi od pracovního práva přes soudní spory až po soutěžní právo a vymáhání pohledávek. Byla to rozmanitá agenda vyžadující pohotové proplouvání mezi různými tématy a občasnou schopnost improvizace při dlouhých konferenčních hovorech. Neuměl si však představit, že by někoho v Londýně dopodrobna zajímalo, zda včas připravil podklady pro konání valné hromady, napsal správně rozhodnutí dozorčí rady nebo zkoncipoval nějakou rutinní smlouvu. Navíc se přátelil s několika členy představenstva a věřil, že pokud by už k nějaké chybě došlo, měl by šanci ji v tichosti ututlat.

Dalšími klienty byly dvě velké developerské společnosti, kterým radil při prodeích a pronájmech staveb. Nemovitostní právo byla oblast, kde se cítil nejjistěji. Když bude dostatečně pečlivý, není důvod, aby něco zpackal.

Zbýval Poseidon Invest, fond soukromého kapitálu, jež zastupoval při řadě akvizic a který po vypuknutí fotovoltaické horečky již stihl jednu elektrárnu dostavět a druhou chtěl za každou cenu zprovoznit do konce roku. Zakladatel fondu a dlouhou dobu i jeho výkonný ředitel byl excentrický génius, o kterém kolovaly legendy. Cihlář měl podezření, že některé z nich vymyslel sám.

Původně se doktor Vaníček zabýval organickou chemií, a dokonce publikoval v prestižních amerických žurnálech. Přes tyto úspěchy v devadesátých letech vydělával sotva na zaopátrání rodiny, natož na financování cestování či jiných koníčků, a tak se rozhodl pro změnu.

Začal jako auditor ve společnosti z velké čtyřky, tehdy ještě velké pětky, kde rychle předbíhal o deset let mladší kolegy a strmě stoupal po záhadně označených pozicích, aby s uspokojením sledoval zvyšující se částky na své výplatní pásce a rostoucí respekt klientů i nadřízených. Kdyby neodešel, dostal by se až do vedení společnosti. O tom nikdo nepochyboval.

Nebyla to zdaleka první nabídka od klienta, kterou dostal, ale rozhodně byla nejlukrativnější. Nabídli mu, aby odešel pracovat na pozici vedoucího analytika v investičním fondu, jenž kupoval výrobní a technologické podniky ve střední a východní Evropě. Fond firmy několik let rozvíjel a pak se ziskem prodával. Když se dozvěděl, jaký by měl plat, ještě si nebyl jistý, zda nabídku přijme. Pak mu řekli o bonusech.

Ve firmě opět stoupal. Po šesti letech výhodných koupí a prodejů přinášejících investorům rekordní zhodnocení měl doktor Vaníček na trhu dostatečnou důvěru a nezbytný kapitál, aby mohl založit vlastní fond. Pojmenoval jej po řeckém bohu moře a vrhl se do práce. Společnost se nedopustila vážnější chyby a většina investic se pohybovala na škále mezi slušnými a výbornými. Vaníčkoví se fond dařilo udržovat v zisku i po vypuknutí finanční

krize a jeho renomé dál rostlo. Ekonomickou situaci využil k několika rizikovým koupím nesolventních podniků, jež provedl reorganizací, aby je po několika letech starostlivé péče prodal ve výborné kondici.

Na vrcholu slávy udělal nečekaný krok a ze světa byznysu se stáhl. Mnoho se o jeho odchodu nevědělo, ale podle posledních zpráv, které se k Cihlářovi dostaly, trávil Vaníček svůj čas střídavě na jachtě v Karibiku a ve výzkumných laboratořích v Houstonu. Na Vaníčkovu místo nastoupila jeho dosavadní pravá ruka, vedoucí akvizic Martin Hart.

Proklet buď ten den!

Hart udržoval fond v zisku, ale při akvizicích mu chyběl Vaníčkův důvtip. Při jednání s lidmi zase nadhled a empatie. Hart změnil investiční strategii fondu a Poseidon Invest se začal soustředit na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů. Nepotřebovali zákazníky, kteří by o jejich produkt měli zájem, marketing ani reklamu. Namísto toho stačilo zakoupit technologie z Číny, obstarat kus pole nebo louky a zajistit všechna potřebná povolení. O zbytek se postaraly státem garantované výkupní ceny.

Hart si v Jeseníkách dovolil zariskovat a koupil od nějakých místních dobrodruhů několik pozemků, které samy o sobě byly takřka bezcenné, ale provedená studie o vlivu projektu na životní prostředí, územní rozhodnutí a stavební povolení z nich dělaly atraktivní příležitost. McGhee & Jiggins se s klientem pustila do rizika a netradičně akceptovala, aby se většina její odměny odvíjela od včasného připojení elektrárny, na kterém úspěch celé investice bytostně závisel.

Cihlář zapleskal dlaněmi o břicho.

„Elektrárna. Pitomá elektrárna.“

Jedinou hrozbou jeho postupu je Poseidon Invest a akvizice nedokončeného projektu v Jeseníkách.

Mysl se mu opět vrátila k přiléhavým džínám a vzpomněl si, že nad nimi začínalo černé tričko a rozpuštěné vlnité vlasy sčesané na bok.

A pak se mu vybavila nejasná vzpomínka na Sirénino přiznání, že Cihláře před setkáním v Peroxy už viděla.

6.

Pohřební služba odjela s Ondřejkovým tělem rovnou na pitevnu. Policisté však museli učinit ještě jednu zastávku, než se konečně vrátí k rozečteným novinám, vychladlým postelím a zanedbávaným koníčkům. Čekala na ně nejméně oblíbená část jejich práce.

Naproti dvěma modrým silům našli dům s oprýskanou omítkou, chybějícími taškami na střeše a zpustlou zahradou kolem dokola. Zaparkovali, přešli cestu k domu a zazvonili.

Na zahradu vyšla žena v tmavých šatech, odemkla branku a pozvala je dál. Evidentně už mluvila s lékařkou. Oči měla opuchlé, kolem nich rozmazanou řasenku, na obličeji ztracený výraz.

Prošli chladnou chodbou kolem urovnaných bot, několika váz s květinami a zarámovaných fotografií a vstoupili do malé kuchyně s kachlovými kamny, jedním oknem a stolem přikrytým károváním ubrusem. Odmítli kávu a posadili se na rozvrzané židle.

Žena chvíli plakala, ale mezi řádky vyplynulo, že manželství nebylo šťastné. Šok ze ztráty partnera se mísil s pokorou dlouho trpícího člověka, jemuž se dostalo překvapivého rozřešení. Pod neučesanými vlasy, oteklým obličejem a špinavými šaty prostupovala tvář vitální ženy, kterou jedno špatné rozhodnutí a mnoho let strávených s pijanem a surovcem dovedly ke každodennímu snění a životu v mlhavém oparu rezignace. Řekla jim, že neví, co manžel včerejší večer dělal a proč šel v noci na posed. Pronesli obligátní kondolence a na víc se neptali. Po chvíli se žena uklidnila a oni mohli odejít.

Posadili se do auta a podívali se na sebe.

„Máš hlad?“ zeptal se Tomášek.

„Že bych vraždil,“ odpověděl Stavinoha.

Tomášek přikývl a ukázal směrem do vesnice. Stavinoha nastartoval a po hlavní cestě se vrátili na náves, kde zaparkovali na

škváře vedle jednoduché budovy s okny chráněnými oranžovou mříží a s malůvkami tyček salámů na skle.

Policisté prošli parkovištěm na rozpálenou asfaltovou cestu a rozhlédli se po návsi. V dále se nad silnicí tetelil horký vzduch, jako by byla polovina července. Ozývalo se jen slabé vrčení benzinové sekačky, štěkot psa a zpěv ptáka sedícího na lípě u rybníčku. Náves byla liduprázdná. Nikdo se neprocházel, neseděl na lavičkách, nevolal „už je oběd“, „pomoz mi s tím“ nebo „tak zatím“.

Policisté vyběhli po betonových schodech a nahoře se zastavili. Na tmavé dlažbě stálo několik přepravek s prázdnými láhvemi od limonády, odpadkový koš a vedle něj zelená dřevěná lavice. Na ní seděli dva muži.

Mladší byl vysoký a hubený, oblečený v riflových kraťasech a tílku. Pod umaštěnou ofinou se o zarudlý nos opíraly sluneční brýle a pod nimi se šklebil křivý úsměv. Druhý, v červeném tričku, byl starší, o něco tlustší a zarostlejší. Oba kouřili a dívali se do prázdna.

Muž v červeném tričku položil pivo na zem.

„Dobřej. Na oběd?“ zeptal se.

Policisté neodpověděli.

„Jsem se chtěl zeptat, co se to tam přihodilo.“

Tomášek se na něj podíval.

„Co by se mělo přihodit?“

„No, viděli jsme nejprve záchranku a pak vás, nahoře na kopci. Tak se tam asi něco stalo,“ řekl dlouhán.

Tomášek si odkašlal.

„Zemřel tam pan Igor Ondrejka. Spadl z posedu a zlomil si vaz. Znali jste ho?“

Dlouhán se plácl do čela a zakroutil hlavou.

Ale nic neřekl.

„Panebože,“ vzdychl muž v červeném tričku, svěsil hlavu a poškrábal se na temeni.

Tomášek si z čela otřel pot.

„Znali jste ho?“ zopakoval.

„Ano. Znali,“ připustil muž v červeném tričku.

„Můžete nám k panu Ondrejzkovi něco říct? Budeme si chtít popovídat s lidmi, co o něm něco vědí, takže máte možnost ušetřit si čas a cestu do Jeseníku,“ navrhl Tomášek.

„A to já vám klidně něco povyprávím,“ řekl dlouhán.

„Povídejte.“

„Samozřejmě jsem ho znal a byl to dobrý chlap. Pravda je, že byl trochu potrhlý,“ usmál se muž a jeho kumpán souhlasně zamručel. „Ale lézt v noci za bouřky na posed, to byl dost pitomý nápad i na něj.“

„Jak víte, že tam lezl v noci a za bouřky?“ zeptal se Stavinoha.

Dlouhán se ušklíbl.

„No, včera večer byl normálně v hospodě a dneska ráno je mrtvý, tak to tak vypadá,“ zavrčel.

„Ale samozřejmě to mohlo být i v době, kdy nepršelo,“ dodal.

„Rozumím. Nenapadá vás ještě něco, co bychom měli vědět?“ zeptal se Tomášek.

Oba muži zakroutili hlavou.

„Dobře. Tak my si koupíme něco na oběd, než zavrou.“

Obstarali si jídlo, seběhli po schodech a u rybníčku se posadili na nejbližší lavičku. Namísto domácí víkendové kuchyně se museli spokojit s kusem uheráku, gumovými rohlíky a slazenou minerálkou.

Když rozlamovali poslední rohlík, muži sedící na lavici před obchodem se zvedli a rozešli. Starší muž v červeném tričku se vydal k policistům. Šel pomalu a se svěřenou hlavou. Zastavil se několik metrů před nimi.

„Ještě jednou dobrý den,“ řekl opatrně.

Policisté kývli hlavou a polohlasem pozdravili.

„Jsme se tam před obchodem nestihli pobavit,“ začal muž. „To víte, jsem trochu v šoku. Jmenuju se Petr Martínek. Igor byl můj kamarád. Byl jsem s ním i včera večer. Jestli vás k tomu něco zajímá, tak já si tu cestu do Jeseníka teda rád ušetřím.“

Tomášek dlaň očistil o stehno, vstal a podal muži ruku.

„Upřímnou soustrast.“

„Nápodobně,“ přidal se Stavinoha.

„Budeme rádi za každou informaci. Není přece jenom úplně běžné spadnout v noci z posedu,“ podotkl Tomášek.

„To teda není. Nechápu, jak se mu to mohlo stát,“ odvětil Martínek.

„No, byli jste v hospodě a předpokládám, že nějaká piva padla. Pil hodně?“ zeptal se Tomášek.

„Pil. Já vám to povím celé.“

Martínek byl nejen Ondrejkův nejlepší kamarád, ale víceméně taky jediný, znali se už skoro dvacet let. Včerejší noc vystupovala v hospodě studentská kapela Patová situace, jestli si jméno pamatoval správně. Oba muži uvítali, že se můžou při popíjení piva namísto nažloutlých obličejů svých kumpánů a zaprášené televize dívat na dívky tančící pod pódiem, a seděli jako vždy u oblíbeného stolu v rohu. Hudba se jim sice nelíbila, ale tolerovali ji.

Ondrejka pořád na něco nadával. Nechutnalo mu pivo, nelíbilo se mu, jak se k němu chová obsluha, stěžoval si na nedostatek peněz. V jednu chvíli se chtěl s Martínkem bít kvůli sporu o nejlepšího útočníka ve fotbalové lize. Pak se uklidnil a už se nehádal. Kolem půlnoci vstal, zahuhlal něco sprostého směrem ke kapele a odpotácel se. Martínek si myslel, že jde jen na záchod, ale Ondrejka se už do hospody nevrátil. Podle toho, co Martínek věděl teď, Ondrejku asi napadlo, že si půjde zastřílet.

Martínek se odmlčel.

„Kolik toho teda vypil?“ zeptal se Tomášek.

„Asi sedm osm piv a čtyři rumy. Trochu víc než já.“